

λιάζει δύο ηπείρους και πέντε θάλασσες, στην προσπάθεια του να αποτελέσει ένα κράτος στην πρώτη γραμμή του πολέμου.

Όσο τα κάνει αυτά χιλιάδες μίλια μακριά, έχει και ένα πόλεμο στο εσωτερικό μέτωπο ενάντια στην εργατική τάξη. Και μπορεί να μην είμαστε Weather Underground, μπορεί το σαμποτάζ στον πόλεμο να πέφτει λίγο ασήκωτο για το μπόι μας, αλλά σ' αυτό το εσωτερικό μέτωπο είμαστε χωμένοι μέχρι τα μπούνια, godammit! Γι' αυτό το μέτωπο θα διαβάσετε πολλά σ' αυτό το τεύχος.

Θα βρείτε αντιδημοφιλείς απόψεις για το τι παίζει με τα γήπεδα, εκεί που πρόσφατα αναβίωσε η πολεμική κατηγοριοποίηση "γυναικόπαιδα". Θα διαβάσετε το δεύτερο μέρος ενός αφιερώματος στην αντι-μεταναστευτική πολιτική, στο οποίο λέμε πως εκτός από δολοφονίες και φυλακίσεις μεταναστριών, περιλαμβάνονται κονδύλια, πολεμική τεχνολογία και η πρόσδεση της ελληνικής κοινωνίας (aka μικροαστική τάξη) στις πολιτικές του ελληνικού κράτους. Θα διαβάσετε ένα κείμενο για το πώς ανεβαίνουν τα νοίκια (spoiler: με κρατικό σχέδιο), και τον ρόλο των μικροαστών ιδιοκτητών. Θα βρείτε, επιπλέον, ένα κείμενο που συσχετίζει την "επισιτιστική κρίση", για την οποία μας προετοιμάζουν εδώ και τρία χρόνια, με τα υλικά συμφέροντα του ελληνικού κράτους και τις πολεμικές του περιπέτειες. Bonus για μερακλήδες και μερακλούδες: μια συνοπτική ιστορία του πώς ποινικοποιήθηκε το χάσις στην Ελλάδα (spoiler: εμπορικός και ταξικός πόλεμος).

Προφανώς, δεν μονοπωλεί μόνο η εργατική τάξη το εσωτερικό μέτωπο της χώρας. Δεν υπάρχει γύρω μόνο η ταξική μας σύγκρουση με φασίστες και μπάτσους. Τελευταία, είναι και τα αφεντικά-με-τρακτέρ που μαλώνουν με τα αφεντικά-με-supermarket και με τα ξένα αφεντικά-με-τρακτέρ. Είναι επίσης οι υφιστάμενοι της Αχτσιόγλου και του Κασσελάκη που ψάχνουν πολιτική ρεβάνς από τον Κούλη μέσα από τα Πανεπιστήμια, ρίχνοντας και πάλι το σύνθημα "Αφεντικά και δούλοι, σκατά γινήκαμε ούλοι!" (aka "Πτυχία με αξία"). Κάτι σύντομο λέμε και γι' αυτά.

Τελικά, υπάρχουν και μερικά πράγματα για τα οποία μπορείς να μιλάς αμέσως. Άλλωστε, you don't need a weatherman to know which way the wind blows...

Κάτι τρέχει κάπου

Αγίου Βαλεντίνου ανήμερα, με ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα στημένο στο κέντρο του τραπέζιού, ο Κούλης υποδέχτηκε τους οκτώ εκλεκτούς επιστήμονες που ανέλαβαν να εκπονήσουν την Εθνική Στρατηγική Πρόληψης και Αντιμετώπισης της Βίας και της Παραβατικότητας Ανηλίκων.

Επειδή, όπως λέει και η επικεφαλής της επιτροπής καθηγήτρια εγκληματολογίας Βασιλική Αρτινοπούλου, πρόκειται για «κοινωνικά φαινόμενα που απαιτούν συγκροτημένες και πολυεπίπεδες πολιτικές πρόληψης», στη μάζωξη καλέστηκαν και οι υπουργοί παιδείας, αστυνομίας, οικογένειας, δικαιοσύνης και υγείας.

Τι ακριβώς θα κάνει αυτή η επιτροπή δεν ξέρουμε, ξέρουμε όμως ότι στο παρελθόν, οι ευαίσθητοι κύριοι και κυρίες με το βιβλίο ανά χείρας έχουν αποδειχθεί ιδιαίτερα χρήσιμοι για τις πολιτικές δημόσιας τάξης. Αυτές οι πολιτικές εξελίσσονταν ήδη γύρω μας, πριν ακόμα αποκτήσουν τους Τσιόδρες τους. Εδώ και κάτι μήνες, οι μπάτσοι οργανώνουν απογευματινά και βραδινά πεσιμάτα σε περιοχές «όπου διαπιστώνεται συσσώρευση περιστατικών ανήλικης παραβατικότητας» με σκοπό «τη συλλογή στοιχείων και την χαρτογράφηση της κίνησης ανηλίκων που ενδεχομένως εμπλέκονται σε περιστατικά παραβατικότητας». Στα δελτία ειδήσεων η διαπόμπευση πιτσιρικάδων και των οικογενειών τους πάει σύννεφο, ενώ στα γήπεδα το ιδιώνυμο μετρά πάνω από δεκαετία. Το αρχηγείο της ΕΛ.ΑΣ. σκέφτεται να χώσει και μερικές κάμερες παραπάνω στα σημεία που συχνάζουν οι εν λόγω «ύποπτες» φιγούρες. Και για τους φίλους της τεχνολογίας ο Χρυσοχοϊδης ανακοίνωσε ότι θα φτιάξει και «app τύπου panic button ... το οποίο θα ειδοποιεί την αστυνομία ότι κάτι τρέχει κάπου».

Τα ορφανά πορεύονται κι οι χήρες κονομιόνται

Το γύρο του διαδικτύου έκαναν οι φωτογραφίες του Κ. Πολυχρονόπουλου, ιδρυτή της ΜΚΟ "Άλλος Άνθρωπος", να παίζει φρουτάκια. Ομολογουμένως, γελάσαμε κι εμείς. Πέρα όμως από την πλάκα, το τελευταίο που έχει σημασία είναι το που έτρωγε τα αμφιλεγόμενα εισοδήματα του.

Αυτό που έχει σημασία, και κρύβεται πίσω από τις εικόνες με τον κουλοχέρη, είναι το ξέπλυμα χρήματος. Οι καταθέσεις - αναλήψεις εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ σε λογαριασμούς στοιχηματικών εταιρειών δεν μαρτυρά εθισμό στον τζόγο, αλλά την παμπάλαια τεχνολογία ξεπλύματος "εμφανίζω χρήματα ως κέρδη από στοιχηματισμό". Για λογαριασμό του εαυτού του; Δεν ξέρουμε.

Αυτό που ξέρουμε πάντως - και δεν περιμέναμε τον Άλλο Άνθρωπο για να το μάθουμε - είναι πως οι φιλανθρωπικές δραστηριότητες έχουν σαν νο1 οικονομικό στόχο την φοροαπαλλαγή και το ξέπλυμα βρώμικου χρήματος. Αχαρτογράφητες δωρεές καταλήγουν σε αχαρτογράφητες προσφορές, κι ενδιάμεσα μονάχα η ηθική ακεραιότητα της Μ. Βαρδινογιάννη (ή εν προκειμένου του "συντρόφου" Κώστα).

Το άλλο που ξέρουμε είναι πως έτσι λειτουργούν όλες οι μεγάλες "δομές αλληλεγγύης". Όποιος έχει την δυνατότητα να εξυπηρετεί "ωφελούμενους" σε καθημερινή βάση, μάλλον είναι επαγγελματίας (γιατί αλλιώς ποτέ δουλεύει;). Όποιος έχει την δυνατότητα να ταξιδέψει σε εμπόλεμες ζώνες ή σε κρίσιμες περιοχές της χώρας για να κάνει τον φιλόanthρωπο, μάλλον έχει σχέση με υπηρεσίες του κράτους (γιατί αλλιώς πως έχει πρόσβαση;). Με λίγα λόγια, όποιος μπλέκεται με την φιλανθρωπία είναι ύποπτος: είτε για βλακεία, είτε για ιδιοτέλεια.

Αγρότη πολέμα να πιούμε κι άλλο αίμα

Αν ακούσεις τη λέξη βιομήχανος δεν μπορείς να τη μπερδέψεις με τη λέξη εργάτης. Όταν ακούσεις όμως τη λέξη αγρότης, η ταξική διαστρωμάτωση πηγαίνει περίπατο. Ο όρος “αγρότης” εξαφανίζει την ύπαρξη απ’ την μια μεριά εργατών γης και απ’ την άλλη ιδιοκτητών γης, μηχανικού εξοπλισμού και χρήματος (επιδοτήσεων).

Που λέτε, τα ελληνικά αφεντικά του αγροτικού τομέα πήραν τα μέσα παραγωγής τους (τρακτέρ, ναβάρια και τα συναφή) και στήσανε μπλόκα. Είναι η πρώτη φορά; Όχι, αυτό συμβαίνει εδώ και δεκαετίες. Για κάποιο λόγο όμως τώρα το ίδιο έπραξαν συντονισμένα όλοι οι αγρότες - αφεντικά της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι Γερμανοί αντιδρούν στις περικοπές των επιδοτήσεων για αγροτικό πετρέλαιο που αποφάσισε η κυβέρνηση. Στη Γαλλία διαμαρτύρονται για τις συμφωνίες ελεύθερων συναλλαγών και τους περιβαλλοντικούς κανόνες, ενώ στην Ελλάδα για το υψηλό κόστος παραγωγής και τη νέα Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ), του τρόπου που δηλαδή που οργανώνεται το εμπόριο τροφίμων, οι επιδοτήσεις και η αγροτική παραγωγή σε όλη την Ευρώπη. Εν ολίγοις, το αγροτικό κεφάλαιο κάθε κράτους αγωνίζεται για να καλύψει τις δικές του αδυναμίες εις βάρος των άλλων ευρωπαϊκών. Στη συνέχεια, ο υπουργός αγροτικής ανάπτυξης του κάθε κράτους πηγαίνει στην σύνοδο των ευρωπαϊκών υπουργών, λέγοντας πως έχει τεράστιο πρόβλημα από τις κινητοποιήσεις, ζητώντας εξαιρέσεις και ελαφρύνσεις για τα αφεντικά που εκ-

προσωπεί. Χοντρό δούλεμα δηλαδή... Τι γκαϊλέ έχουν όμως συγκεκριμένα τα ελληνικά αφεντικά - αγρότες με τη νέα ΚΑΠ;

Από τη μία, τους ορίζει πως πρέπει να προσαρμοστούν για να γίνουν ανταγωνιστικοί. Πάει ο καιρός που η κερδοφορία τους βασιζόταν μόνο στη σκληρή και ωμή εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστών. Τώρα οφείλουν να κάνουν επενδύσεις, να αυξήσουν την παραγωγικότητά τους, να γίνουν δηλαδή επιχειρήσεις έντασης κεφαλαίου.

Από την άλλη, οι επιδοτήσεις που μέχρι τώρα έπαιρναν αδρά, θα συνδέονται με αυτή τους την προσαρμογή. Αυτό είναι και το βασικό αγωνιστικό περιεχόμενο των αγροτικών κινητοποιήσεων. Τους συμβουλεύει το αλάθητο ένστικτο τους, που τόσα χρόνια ακολουθεί ό,τι επιδοτείται: καπνά, βαμβάκι, ακτινίδιο, φωτοβολταϊκά... αν χρειαστεί και φάρμες με κρυπτονομίσματα.

FAQ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΑΙ ΤΟ “ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ”;

Παρακάτω θα διαβάσετε τις ταπεινές μας αμβολίες για το παλλαϊκό αίτημα «υπεράσπισης του δημόσιου πανεπιστημίου». Μην βιαστείτε να μας παρεξηγήσετε. Δεν «είμαστε με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια», όπως δεν είμαστε και με τα άλλα μαγαζιά που εκμεταλλεύονται εργάτες και εργάτριες. Παρ’ όλα αυτά, πριν κανείς κρίνει το ιδιοκτησιακό καθεστώς των πανεπιστημίων, πολύ καλά θα κάνει να θυμηθεί την ιστορία τους. Ειδικά αν αυτός ο κάποιος σκοπεύει να ασκήσει κατοκροαίρετη κριτική στο κράτος και τους θεσμούς του. Επειδή, εμείς προσπαθούμε να είμαστε τέτοιοι και τέτοιες, θα ανατρέξουμε στα γεννοφάσκια του θεσμού της μαζικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και θα αναζητήσουμε τους λόγους δημιουργίας ενός τέτοιου τιτάνιου (για το κράτος) εγχειρήματος. Δευτερευόντως, θα μιλήσουμε για τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τα περισσότερα από τα σύγχρονα φοιτητικά κινήματα και έτσι θα καταλήξουμε και στον σχολιασμό των φετινών κινητοποιήσεων.

Οι δεκαετίες μετά την λήξη του Β’ΠΠ ήταν δεκαετίες ανάπτυξης, όχι απλά οικονομικής αλλά καπιταλιστικής, δηλαδή ανάπτυξης των κρατικών δυνατοτήτων συνολικά, των προνοιακών πολιτικών συμπεριλαμβανομένων. Το κράτος, ο μόνος πραγματικά ικανός οικουμενικός διαχειριστής, ανέλαβε την οργάνωση τόσο της παραγωγής όσο και της αναπαραγωγής των νέων αστικοποιημένων εργατών. Απαραίτητη προϋπόθεση ήταν η θεμελίωση ενός γιγαντιαίου και ενιαίου εκπαιδευτικού/ιδεολογικού μηχανισμού με διττή στόχευση. Από την μία να εξυπηρετεί της νέες ανάγκες για μαζική ειδικευμένη